

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀμφοτέρως, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουγενικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνιος δραχ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου νόμισμα διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει
τῶν ἑλλαν ἑξατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδηκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Ἐπαύλειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 85ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαρτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 17

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νορμάλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΗΕΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Πῶς; Ἐδῶ στή Στοκχόλμη, εἶ-
χεις νοσταλγία; Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνα-
τόν! εἶπε ὁ ἠλικιωμένος κύριος καὶ
φάνηκε λιγάκι προσβεβλημένος.

Ἐπειτα ὁμοῦ θυμῆθηκε ὅτι εἶχε
μπροστά του ἕνα γέρο-χωριάτη ἀπὸ
τὸ Χάλσιγκκενλαντ καὶ πῆρε πάλι τὸ
φιλικὸ του ὄρος.

— Δὲν θάχεις ἀκούσει ποτὲ σου πῶς

χρῆσθηκε ἡ Στοκχόλμη, Κλέ-
μεντ, εἶπε ὁ κύριος, εἰδεμὴ θά
ἤξερες ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις
νοσταλγία. Ἐλα μαζί μου ὡς
τὸν μπάγκο ἐκεῖ-πέρα καὶ θά
σοῦ διηγηθῶ γιὰ τὴ Στοκχόλμη.

Σὰν κάθησε ὁ κύριος στὸν
μπαγκο, ἀψῆσε πρώτα τὸ μάτι
του νάναπαυθεῖ γιὰ λίγο πάνω
σὴ Στοκχόλμη ποῦ ἀπλωνόταν
μπροστά του ὁ ὅλος τῆς τῆ με-
γαλοπρέπειας, ἀνέπνευσε βεβαίᾳ
ὡς νάθελε νὰ κλεῖσῃ μέσα στήν
καρδιά του ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὠ-
ραῖο θέαμα, καὶ γύρισε κατὰ τὸν
Κλέμεντ.

— Βλέπεις, Κλέμεντ, τοῦ εἶ-
πε, ὅλη τὴν πολιτεία ποῦ ἐ-
πλώνεται μπροστά σου; Τώρα
καὶ πολλὰ χρόνια, ἀλλ' αὐτὰ δὲν
ἦταν παρὰ τρία ἔρημα καὶ ἀκα-
τοίκητα νησιά κοντὰ στὶς ἐκ-
βολὰς τοῦ Νόρστρομμ. Βέβαια
βρισκόνταν σὲ πολὺ καλὴ μεριά
γιατὶ ἦταν ἀνάμεσα σὲ δύο θά-
λασσες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶχε πε-
ράσει ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλό.

Μιά μέρα ὁμοῦ ἕνας φαρᾶς
ποῦ ἔμενε στὸ νησί Δίντιγκ ἔ-
ξω στὴ θάλασσα, προχώρησε
καὶ ἀπὸ τὸ Νόρστρομμ, μπῆκε
ὡς τὴ λίμνη Μαιτλαρ καὶ ἐκεῖ
ἔπιασε τόσα πολλὰ ψάρια, ποῦ
δὲν πρόλαβε νὰ γυρίσῃ πίσω ἐ-
νόσω ἀκόμα ἦταν νωρίς. Μόλις
εἶχε φθάσει στὰ τρία νησιά,

ὅταν πλάκωσε ἡ νύχτα. Καὶ τότε σκέ-
φθηκε ὁ φαρᾶς ὅτι τὸ καλύτερον ποῦ
εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν ν' ἀράξῃ στὴ στε-
ριά καὶ νὰ περιμένῃ νὰ βγῆ τὸ φεγγάρι.

Ἦταν φθινόπωρο καὶ θαυμασίως και-
ρός. Ὁ φαρᾶς ἐτράβηξε ἔξω τὴ βάρ-
κα του, ἔσπλωθηκε δίπλα τῆς, ἀκούμ-
πησε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα καὶ
ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα. Ὅταν ἐξύπνη-
σε, τὸ φεγγάρι ἦταν καὶ ὅλας ψηλὰ στὸν
οὐρανὸ στεκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι τοῦ φαρᾶ καὶ σκόρπιζε τέ-
τοιο φῶς γύρω του ποῦ ἔδλεπε κανεὶς ὅταν

νάτανε μέρα. Μποροῦσε πιά νὰ φύγῃ.

Ὁ φαρᾶς σηκώθηκε βιαστικὰ καὶ ἐ-
τοίμαζόταν νὰ σπρώξῃ τὴ βάρκα του
στὸ νερό, ὅταν δὲκρινε ἀπὸ ποτάμι πολ-
λὰ σκοτεινὰ σημεῖα ποῦ ἔρχονταν κα-
τὰ τὸ νησάκι. Ἦταν ἕνα μεγάλο κο-
πάδι φώκιες ποῦ κολυμποῦσαν κατὰ
κεῖ, καὶ ὅταν ὁ φαρᾶς εἶδε πῶς εἶχαν
σκοπὸ νὰ βγοῦν στὴ στεριά, ἔσκυψε νὰ
πάρῃ τὸ καμάκι του ποῦ εἶχε μέσα
στὴ βάρκα. Ὅταν ὁμοῦ σήκωσε πάλι
τὸ κεφάλι του, δὲν εἶδε πιά φώκιες
μπροστά του. Ἀντὶ γι' αὐτὲς, στέκο-
ταν στὴν ἀμμουδιά πεντάμορφα

κορίτσια, μὲ μακρὰ πράσινα
μεταξωτὰ φορέματα καὶ μὲ μαρ-
γαριταρένιο στέμμα στὸ κεφά-
λι. Τότε ὁ φαρᾶς κατάλαβε ὅτι
οἱ κοπέλλες ποῦ βρισκόνταν
μπροστά του δὲν ἦταν παρὰ
νεράιδες, ποῦ εἶχαν πῆσει ἐπά-
νω τους τὰ πετσοῖ ἀπ' τὶς φώ-
κιες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦ-
νε στὴ στεριά καὶ νὰ χορέ-
ψουν στὰ πράσινα νησάκια, κά-
τω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Λιγὰ-σιγὰ ὁ φαρᾶς ἔβαλε πάλι
τὸ καμάκι στὴ θέση του, καὶ
ὅταν οἱ νεράιδες προχώρησαν
πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ νησιοῦ,
σύρθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ πίσω
τους. Εἶχε ἀκούσει ὅτι οἱ νε-
ράιδες ἦταν πεντάμορφες, καὶ
ὅτι ὅποιος τὶς ἀντίκρυζε μα-
γευόταν ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τους.
Καὶ τώρα ἔδλεπε ὅτι αὐτὸ ποῦ
εἶχε ἀκούσει δὲν ἦταν ψέμμα.

Ἀφοῦ εἶδε κάμποση ὥρα τὶς
νεράιδες νὰ χορεύουν κάτω ἀ-
πὸ τὰ δέντρα, ὁ φαρᾶς κατέβη-
κε στὴν ἀμμουδιά, πῆρε ἕ-
να ἀπὸ τὰ πετσοῖ ποῦ ἦταν
ριγμένα χάμω καὶ τὸ ἔκρυψε
κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἰστέρα
πῆγε στὴ βάρκα του, ἔσπλω-
θηκε πάλι δίπλα τῆς καὶ ἔκα-
νε τὸν κοιμισμένο.

Σὲ λίγη ὥρα εἶδε τὶς νεράι-
δες νὰ γυρίζουν πίσω καὶ νὰ

Οἱ Νεράιδες ποῦ χορεύουν.

ρίχνουν πάλι επάνω τους τα πετσιά απ' τις φώκιες. Στην αρχή ήταν δυο γέλια και χαρές. Σε λίγο όμως η χαρά έγινε λύπη και κλάματα, γιατί μια νεράιδα δεν έβρισκε το πεσιό της.

Όλες έτρεχαν εδώ κι' εκεί στην άμμουδιά για να το βρουν, άλλ' αυτό δεν βρισκόταν πουθενά. Ένόσω ακόμη έψαχναν, είδαν ότι ο ουρανός άρχισε ν' ασπρίξει κατά την ανατολή κι' ότι σε λίγο θα ημερώσων. Φάνηκαν λοιπόν πως δεν μπορούσαν να μείνουν περισσότερο εκεί, έπεσαν μέσ' στη θάλασσα κι' έφυγαν όλες εκτός απ' εκείνη που είχε χάσει το πεσιό της. Αυτή έμεινε καθισμένη στην άμμουδιά κι' έκλαιγε απαρηγόρητα.

Ο φαράς ένοιωσε μεγάλη λύπη για την χαμένη τή νεράιδα, αλλά έβιασε τον εαυτό του να μείνη έντεως ήσυχας ώσπου ημερώσει για καλά. Τότε σηκώθηκε, έρριξε τη βάρκα του στο νερό και μόνον ήταν πέρα στα χέρια του το τιμόνι, έδειξε πως είδε το κορίτσι.

— Ποιά είσαι; τής φώναξε. Μήπως πνίγηκε το καρδάκι που ήσουν μέσα;

Τότε εκείνη έτρεξε κοντά του και τον ρώτησε μήπως είδε κανένα τομάρι από φώκια. Ο φαράς όμως έκανε σά να μ'ην καταλάβαινε τί του έλεγε. Έκείνη κάθισε πάλι κι' άρχισε να κλαίη.

— Έλα μαζί μου στην καλύτερα μου, τής είπε ο φαράς. Η μητέρα μου θα σε δεχθή με μεγάλη εδχαρίστηση. Δεν μπορείς να μείνης εδώ στο άρημόνησο που ούτε για να φας τίποτε θα βρης, ούτε κρεβάτι για να κοιμηθής.

Και τής μίλησε τόσο πειστικά, που εκείνη τον άκουσε και πήγε μέσ' στη βάρκα.

Ο φαράς κι' η μητέρα του φάνηκαν πολύ καλοί στη δυστυχισμένη νεράιδα, κι' εκείνη έδειξε πως ήταν εδχαριστημένη μαζί τους. Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο γινόταν και πιο εδθυμη, βοηθούσε τη γριά στις δουλειές της και ήταν ίδια με τάλλα τα κορίτσια του χωριού, μόνο που ήταν πολύ πιο άμορφη απ' όλα. Μια μέρα ο φαράς τη ρώτησε αν ήθελε να γίνει γυναίκα του. Δεν είχε κανένα λόγο να το άρηνηθ και είπε άμέσως το «ναί».

«Έτοιμάσαν λοιπόν το γάμο» κι' όταν απολίστησε, η νύφη φόρεσε πάλι το μακρό μεταβάτο της φόρεμα και το μαργαριταρένιο στέμμα που φορούσε όταν την πρωτοείδε ο φαράς. Τον καιρό εκείνο δεν είχαν εκκλησία στα νησιά, του Σατρεν. Όποιοι ήθελαν να παντρευθούν, έμπαιναν μέσα σε μια βάρκα, πήγαιναν ως την λίμνη Μαίλερ κι' εκεί παντρεύονταν στην εκκλησία του πρώτου χωριού.

Ο φαράς με τη μητέρα του και την άρραβωνιαστικιά του ήταν σε μια βάρκα μέσα και τράβαγε τόσο καλά το

κουπί, ώστε ξεπέρασε όλες τις άλλες. Όταν έφθασαν κοντά στο νησάκι που είχε πρωτοει τή γυναίκα του, που τώρα καθόταν κοντά του εδτυχισμένη και στολισμένη για το γάμο, ο φαράς χωρίς να το θέλη γέλασε.

— Γιατί γέλας; τον ρώτησε η νύφη.

— Θυμήθηκα εκείνη την νύχτα που σου έκρυφα το πεσιό σου τής φώκιες, είπε ο φαράς που νόμιζε ότι είχαν πιά τελειώσει όλα και δεν είχε ανάγκη να κρύβεται.

— Τι λές εκεί! είπε η νύφη. Έγώ δεν είχα ποτέ κανένα πεσιό από φώκια. Φαινόταν σάν να τα είχε όλα ξεχάσει.

— Δεν θυμάσαι που χόρευες με τις νεράιδες; είπε ο φαράς.

— Δεν ξέρω τί θέλεις να πής, είπε η νύφη. Φαίνεται πως άπόψε είδες ένα πολύ παράξενο όνειρο.

— Άν σου δείξω όμως το πεσιό, τότε θα με πιστέψης, είπε ο φαράς κι' έστριψε το τιμόνι κατά το νησί.

Άμα φθάσαν εκεί, ο φαράς πήδησε έξω, έβγαλε το πεσιό από κάτω από την πέτρα και τής το έδειξε.

Μόλις όμως το είδε η νύφη, το άρπαξε στη στιγμή και το έρριξε πάνω απ' το κεφάλι της. Το δέρμα έφαρμόστηκε στα μέλη της σάν να ήταν ζωντανό κι' η νύφη έπεσε μέσ' στο ποτάμι. (Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ ΕΝΕΚΑ Η ... ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Μια φίλη μας κυπριώτισσα, η πρόην Νεφέλη, μάς διηγήθηκε αυτό:

Σε πολλά μέρη της Κύπρου, άμουσα λένε την κουνουπιέρα. Κάποτε είχε πάει μια ξένη δασκάλα, που άπέχω απ' το σχολείο της έβαλε την έπιγραφή: «Μη ζώνη μετ' άμμουσίας!» Και το άποτελέσμα ήταν... να βάλουν σ' όλα τα σπίτια κουνουπιέρες, κι' όταν ακόμα δεν υπήρχαν κουνουπιέρες!

Κάτι παρόμοιο διηγήθηκε μια φορά ο άργιος λόγιος Δ. Βαρδουγιώτης. Στο Άργος είχε βρεθεί μια άρχαία, φθαρμένη έπιγραφή που άρχιζε έτσι: ΑΒΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ... Οι κάταικοι το διάβασαν «Τα άβουλα των Άργείων». Κι' έσπαζαν το κεφάλι τους να καταλάβουν τί έννοιασε. Όπωςδήποτε δεν τδδρισκαν κολακευτικό για τον τόπο. Τι δηλαδή; όπως λέμε «άβουλος ο νοός»;... Κι' έγινε παροιμία. Άμα έκανε η έλεγε καμιά κουταμάρα κανέναν Άργείο, έλεγαν: «Άν βέβαια! έγουμε μυαλό έμας εδώ; Τό λέει κι' η έπιγραφή: Τα άβουλα των Άργείων...»

Έπιτέλους οι σοφοί το έξηγήσαν. Και τί ήταν; Α ΒΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ, στη δωρική διάλεκτο, άνει Η ΒΟΥΛΗ. Ένα ψήφισμα τής Βουλής!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Κούκλα πεντάμορφη ξανθή στο χρυσαφένιο της κρεβάτι γλυκά κοιμάται ύπνο βαθύ.

Στα βλέφαρά της κάτω άνοιξε σά μενεξές, το γλυκό μάτι, και φαίνεται σά ζωντανή.

Πλάι παιδούλα τραγουδεί και δαχτυλίδια και βελόνη σδάσπερα χροάκι της κρατεί.

γαλάζιο ύφασμα, κλωστή, με σπουδή ράβει και ζυλώνει και την κοιτάζει γελαστή.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ
(Μυθιστόρημα από 'Ιουλίον Βέρον)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ο Σέρκος αυτός δεν ήταν παρά μια μεγάλη, τεράστια χελώνα, από κεινες που βρίσκονται συχνά καιμισμένες στην έπιφάνεια τής θάλασσας. Τά παιδιά την είχαν προφθάσει έξω, στην άμμο, ένθ έτραχε να μπή στο στοιχείο της.

Τού κάκου προσπαθούσαν να την κρατήσουν. Είχαν περάσει σχοινί γύρω στο κεφάλι της που έδρανε απ' το καυί της. Άλλά εκείνη εξακολουθούσε να τρέχει προς τη θάλασσα, παρασύροντας και τα παιδιά που ήθελαν να τη σταματήσουν.

Ο Γέγκις, γι' άσπετο, είχε καθίσει τον Κοστάρ στη ράχη τής χελώνας και πίσω του τον Δόλη, που τον κρατούσε να μ'ην πέση. Και ξεφώνιζε ο μικρός Κοστάρ, όσο έβλεπε μάλιστα τη χελώνα να πλησιάζει στο νερό.

— Βάστα καλά! βάστα καλά, Κοστάρ!

— Και πρόσεξε μ'ην άρηνιάση τάλογό σου!

— Εδτυχώς που δεν κλωσά!

— Ούτε μπορεί να σε ρίξη κάτω... άπό ψηλά!

Έέλασε κι' ο Μπριάν βλέποντας το φόβο και την άγωνία του Κοστάρ. Τι άσπετος που ήταν ο μικρός, να φοβάται τόσο εκεί που δεν υπήρχε κανέναν κίνδυνος!... Γιατί κι' ο Δόλης να τον άφινε, τί θα πάβαινε; Θα έπερτε μαλακά στην άμμο.

Τό σπουδαίο ήταν τώρα να πιάσουν τη χελώνα. Άλλά πως; Ήταν τόσο μεγάλη, που κι' όλα τα παιδιά να την κρατούσαν, εκείνη μπορούσε να τα παρασύρη.

— Ο μόνος τρόπος, είπε ο Γόρδων, είναι να κατορθώσουμε να την άναποδογυρλώσουμε.

— Και πως; είπε ο Σέρβης. Αυτή θα ζυγίξη έπτά όκτω καντάρια. Κόπιασε να τη σηκώσης!

— Να φέρουμε από το πλοίο λοταούς, είπε ο Μπριάν.

Κι' έτρεξε ακολουθούμενος κι' από το Μόκο.

Η χελώνα δεν άπειχε τότε από τη θάλασσα παρά τριάντα βήματα. Ο Γόρδων κατέβασε από τη ράχη της τον Κοστάρ και τον Δόλη. Έπειτα έπιασαν έλοι το σχοινί και τράβηξαν, προσπαθώντας άνακόψουν το δρόμο του άμφιδίου. Άλλά που! Όλα τά παιδιά του Λυκείου Σατρεν νάρχόνταν, δεν θα το κατάρθωναν!

Εδτυχώς ο Μπριάν κι' ο Μόκος γύρισαν πριν φτάση στη θάλασσα η χελώνα.

Πέρχον τότε δυο ζύλα από κάτω της, τα μεταχειρίσθηκαν για μοχλούς και κατάφεραν, αν και με πολλή δυσκολία, να την άναποδογυρλώσουν.

— Είδατε, παιδιά; φώναξε θριαμβευτικά ο Σέρβης. Καλά έλεγε ο μακαρίτης ο Άρχιμήδης για το μοχλό: *Δός μοι π. Άν σιδά και τάν γάν κινήσω!*

Άπό τη στιγμή αυτή, τά παιδιά είχαν τη χελώνα στα χέρια τους, γιατί δεν μπορούσε πιά να κινηθ. Έπειτα, τη στιγμή που έχωνε το κεφάλι της στο δστρακό της, ο Μπριάν πρόφτασε, τη χτύπησε κατακέφαλα με το τακούρι και τη θανάτωσε.

— Και τώρα, Κοστάρ, φοβάσαι το θειό; ρώτησε τον μικρό φοθητάρη.

— Όχι, όχι, Μπριάν! Τώρα πιά δεν είναι ζωντανό.

— Θα σου βαστήξω όμως και να το φας; είπε ο Σέρβης. Στοιχηματίζω όχι.

— Μα τί, τρώγεται;

— Άκουξ εκεί!

— Έ, αν έχη νόστιμο κρέας, θα φάω. Γιατί όχι;

— Κρέας πρώτης τάξεως! φώναξε ο Μόκος.

Και δεν έλεγε υπερβολή. Τό κρέας τής χελώνας είναι νοστιμότατο.

Έπειδή δεν ήταν δυνατό να την κουβαλήσουν στο πλοίο, την κομματίσαν επί τόπου. Τό πράγμα δεν ήταν βέβαια πολύ διασκεδαστικό, οι μικροί ναυαγοί όμως είχαν άρχισει να συνειθίζουν και σε τέτοια, που άλλη φορά τους προξενούσαν άηδία και φρίκη.

Τό δυσκολότερο ήταν να σπάσουν το δστρακό, το σκληρό σά μέταλλο. Έχωναν όμως κοπτερό εργαλείο στα πιο λεπτά μέρη, άνάμεσα στις πλάκες του δστρακού, και σιγά-σιγά, με προσοχή και με κόπο, το κατάφεραν. Έπειτα έκοψαν το κρέας κομμάτια κομμάτια και το κουβέλησαν.

Την ίδια μέρα, βεβαιώθηκαν ότι το ζουμί τής χελώνας είναι κάτι έξοχο, άφινό δά το ψητό κρέας της στη σχάρα, που τους έκαμε όλους να γλείφουν και τά δάχτυλά τους...

Είκοσι όκάδες κρέας προμήθευσε στους μικρούς μας φίλους η κακομοίρα εκείνη η χελώνα. Όστε μπορούσαν να οίκονομησουν αρκετές ήμέρες τα τρώφιμά τους. Κι' απ' όλους πιο εδχαριστημένος φαινόταν ο σκύλος, που τού άρσσε το κρέας εκείνο και το είχε άφθονο, όσο δεν είχε βέβαια τάλλα παστά του πλοίου.

Έτσι: πέρασε κι' ο Μάρτης.

Την πρώτη Άπριλλου, — τρέξ έδδο-

μάδες μετά το ναυάγιο, — φάνηκε πως ο καιρός έπρόκειτο ν' αλλάξη. Γιατί το βαρόμετρο άρχισε ν' άνεβαίνη σιγά-σιγά, κι' ο άνεμος να πέφτη. Οι μεγάλοι λοιπόν θυμήθηκαν πάλι την έκδρομή που είχαν συμφωνήσει.

— Πιστάω, είπε ο Δόνιφον, ότι ποτα δεν μάς έμποδίζει να ξεκινήσουμε άύριο το πρωί.

(Άκολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ζ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ις.

Έκείνη την ήμέρα, η θειά-Εδλαλία είχε ράφτρα στο σπίτι. Η Ρήνα κι' η Μαρίνα καθόνταν κι' αυτές στην κάμαρα κι' έραβαν ήσυχά και φρόνιμα. Βρήκαν δηλαδή την πρόφαση πως θα ράφουν φορέματα για τις κούκλες τους, — κι' ως μ'ην τις είχαν πιά, — για να μπορούν να παίρνουν ελεύθερα βελόνες, κλωστές, ψαλλίδια και... να κάνουν τη δουλειά τους. Η θειά τους τις άφινε και τις καμάρωνε μάλλον στα. Γιατί που να φανταστή τί σκοπό είχε ή έκτακτη αυτή προκοπή των καρτωμένων ανιμαδών της!

Άλλά το βοάδο, λίγη ώρα άφου ο μπαρμπά-Χρήστος, ο άντρας τής θειας Εδλαλίας, καλήνυχτος για να πλαγιάσει, άκούστηκαν από την κάμαρά του φωνές:

— Βοήθεια!... βοήθεια!...

Η θειά Εδλαλία τρέχει τρομαγμένη και τί να ιδή;

Ο καϊμένος ο μπαρμπά-Χρήστος ήταν χωμένος όλος μέσα στη νυχτιά του πονκαμισού και δεν μπορούσε να βγάλη ούτε το κεφάλι του, ούτε τα χέρια του! Τού κάκου άγωνίζονταν ο άνδρας. Ούτε και μ'ό έβρισκε, ούτε και κια. Παντού συναντούσε

σκληρό πανί. Τρούπα πουθενά, πουθενά!

— Τι έπαθες, καλέ; έκαμε η θειά Εδλαλία. Δεν μπορείς να φορέσης τη νυχτιά σου;

— Και πως να τη φορέσω, που δέ φοριέται; τής άποκρίθηκε από μέσα ο μπαρμπά-Χρήστος. Που είναι, καλέ, ο λαιμός;... Γιατί δεν περνούν τα χέρια μου απ' αυτά τα μανίκια; Ούφ, θα σκάσω!... έσκασα!... βοήθεια!...

Πραγματικώς, η θειά Εδλαλία είδε και βεβαιώθηκε πως η πονκαμισά εκείνη δεν είχε καμιά διέξοδο. Και για να μη σκάση ο άντρας της, που είχε χωθεί και μπερδευθεί εκεί μέσα, πήρε το ψαλλίδι και τον έλευθέρωσε.

Μά ποιος λοιπόν είχε ράψει κι' είχε κλείσει το λαιμό και τα μανίκια τής πονκαμισας;

Ποιος άλλος από τη Ρήνα και τη Μαρίνα, που έκοβαν κι' έραβαν δημέρα; Και καθώς θα ιδούμε, δεν ήταν αυτό το μόνο ραπτικό τους κατορθώμα.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΗ

Η ΟΛΘΡΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ είπα την άλλη φορά, πώς ο κ. Λαμπαδάριος, στη μελέτη του για τον Κινηματογράφο, είν' αισιόδοξος. Πιστεύει δηλαδή πώς όλες αυτές οι βλαβερές, οι δλέθριες ιδιότητες που έχει το δημόσιο αυτό θέαμα, μπορεί να εξουδετερωθούν, αν οι αρμόδιοι καταλάβουν τον κίνδυνο και πάρουν καλά μέτρα τους. Είναι ανθυγιαίνή ή σκοτεινή σάλα του Κινηματοθεάτρου όπου κουντουρνίζουν τα μικρόδια; Οι παραστάσεις δε γίνονται μόνο στο θιαύρο. Βλάπτουν τα μάτια οι απότομες αλλαγές του φωτισμού και το τρεμούλιασμα των εικόνων στην οθόνη; Οι αλλαγές να γίνονται λίγο-λίγο και να κανονισθή ή προβολή ώστε να μην τριβουν πιά οι εικόνες. (Κι' όπάρχει τρόπος γι' αυτό; ο κ. Λαμπαδάριος τον εξηγεί πλατιά.) Κουράζεται πολύ το μυαλό όταν παρακολουθεί σε λίγες ώρες τα τεράστια έργα με τα χιλιά «επεισόδια» που προβάλλουν τα κινηματοθέατρα; «Ας κάνουν έργα απλούστερα, συντομώτερα, και προπάντων οι άνθρωποι ας μην πηγαίνουν καθεμέρα να βλέπουν παράσταση. Η χρήση δηλαδή να μη φτάνει στην κατάχρηση. Έχουν, τέλος, επίδραση κακή στη φαντασία, στην ψυχή, στην ήθική, των νεαρών προπάντων θεατών, τα φοβερά έργα που παίζονται συνήθως στα κινηματοθέατρα; Η λογοκρισία δε τάπαγορεύει και για μεγάλους και για μικρούς. Η Αστυνομία δε μην αφήνει παιδιά να συχνάζουν στα απαγορευμένα. Η, καλύτερα, δε γίνουν παντού κινηματοθέατρα μόνο για παιδιά, που να μην προβάλλουν παρά διδακτικές ταινίες, σαν αυτές που κατασκευάζουν για σχολεία.

Θά πητε: Γιατί ο κ. Λαμπαδάριος επιμένει τόσο στην εξουδετέρωση των κακών του κινηματογράφου, και δεν συμβουλεύει την παντελή κατάργησή του, αφού ο ίδιος βρίσκει, σε γιατρούς, τα κακά αυτά τόσο μεγάλα και δλέθρια; Απλούστατα γιατί έχει την ιδέα πώς ο Κινηματογράφος, παρ' όλ' αυτά, είναι χρήσιμος στην κοινωνία, κι' ακριβώς στην νεολαία. Γιατί πολλά μπορεί να δείξη και να διδάξη. Κάθε διδασκαλία ζωντανεύει, να ποίμε έτσι, με τις κινούμενες εικόνες που μπορεί να βλέπη το παιδί στην οθόνη, και τάποτελέσματα δείχθηκαν θαυμάσια σε σχολεία όπου λειτουργούν ειδικοί, διδακτικοί κινηματογράφοι. Την ίδια ώρα φέλιτα μπορεί να χη κι' ελλη κοινωνία, όταν θα λείτουργουν κινηματογράφοι

για μεγάλους, πιδ διασκεδαστικοί βέβαια, πιδ θαυματικοί, πιδ πλούσιοι, αλλά επίσης ήθικοί και διδακτικοί. Γιατί λοιπόν να καταργηθή ελευθερίδου ο Κινηματογράφος, αφού είναι τόσο εύκολο να συμμαζευθή και να διορθωθή; Κι' ο κ. Λαμπαδάριος είν' αισιόδοξος.

Εγώ όμως, σ' αυτό το ζήτημα, είμαι πολύ απαισιόδοξος. Γιατί το σύμμετρημα και το διόρθωμα του Κινηματογράφου, το εύκολο τάχα, μου φαίνεται το δυσκολώτερο πράγμα του κόσμου! Μπορούμε να κάνουμε στο χαρτί όσα όρατα σχέδια θέλουμε, μα στην εφαρμογή τα βρίσκουμε μπαστούνια... Τίποτα, τίποτ' απ' αυτά που συμβουλεύει ο κ. Λαμπαδάριος δεν μπορεί να γίνη, παρά σε μικρή κλίμακα, προσωρινά, και χωρίς σπουδαίο αποτέλεσμα. Ας μην όνειρευόμαστε! Ούτε όπαίθριος θά γίνη ποτέ ο Κινηματογράφος, — τα τρία τέταρτα του θελητήρου του δεν είναι ή σκοτεινή σάλα; — ούτε τα έργαστάσια θά πάψουν ποτέ να ξεφουρνίζουν τις κερδοφόρες ταινίες που διασκεδάζουν και καταστρέφουν τον κόσμο. Όσα μέτρα κι' αν παρθούν, πάντα τα παιδιά θά βρίσκουν τρόπο να τρυπώνουν. Κι' εσο για τους παιδικούς κινηματογράφους, ο ίδιος ο κ. Λαμπαδάριος όμολογεί πώς οι εδικές ταινίες είναι σπάνιες κι' ακριβότατες και γι' αυτό έναυαγήσαν ως τώρα, — όπως θά ναυαγοθν πάντα, — όλες οι τέτοιου είδους επιχειρήσεις. Ούτε οι αλλαγές του φωτισμού θά γίνονται ποτέ βαθμιαίες, — γιατί κι' αυτό αντίκειται, να πώ έτσι, στη φύση του Κινηματογράφου, — ούτε θά κανονισθή ή προβολή ώστε να λείψη το τρεμούλιασμα. Οι επιχειρηματίες δεν σνειθίζουν τόσο προσοχή και τόσο τάξη. Ούτε τους συμφέρει νάντικαταστήσουν την φτηνή εδφλεκτή ύλη που κατασκευάζονται σήμερα οι ταινίες, με άλλη αφλεκτή και πανάκριθη. Κι' δε γίνονται πυρκαϊές καθεμέρα. Ο κόσμος τις πληρώνει.

Για όλ' αυτά έχω την ιδέα πώς ο Κινηματογράφος θά εξακολουθήση να βασιλεύη και να καταστρέφη. Είναι, βλέπετε, μιά μεγάλη διασκεδάση, που οι άνθρωποι έννοούν να την απολαμβάνουν καταχρηστικά, μανιακά, αφηφώντες κάθε κίνδυνο. Έγινε πιά της μόδας. Κάτι περισσότερο: μπηκε στη ζωή. Αδύνατο πιά να βγη! Από μέρα σε μέρα θά μπαίνει βαθύτερα, θά πλώνεται, θά κατατά. Καθ' όπιταχύνη τον εκφυλισμό της πολιτισμένης ανθρωπότητας, που τόσα και τόσα έχει έφευρε: ως τώρα για την καταστροφή της. Ο Κινηματογράφος είναι το χειρότερο, το τελειωτικό.

Κι' εδώ είναι που μπορεί κανείς να

πή το «ό σώζων έαυτόν σωζέτω!»

Ε, βέβαια, μερικοί θά σωθόν. Και θνάει εκείνοι μόνο, που ξέροντας πιά τα κακά του Κινηματογράφου, θά τον αποφεύγουν ή θά κάνουν χρήση θα πιδ μέτρα μπορούθν. Σ' όλες τις διασκεδάσεις, σ' όλες τις απολαύσεις, ο φρόνιμος άνθρωπος πρέπει να χη μέτρα. Αλλά προπάντων στη μεγάλη κι' δλέθρια διασκεδάση του Κινηματογράφου.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ
Μυθιστόρημα από Vrignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τριών, κι' όχι οιστά. Τώρα αρχίζει να μιλεί.

— Θά την περνούσε κανείς πιδ μεγάλη, είπε ο ξένος, που κοίταζε ελο και προσεκτικώτερα τη Νταίζη.

— Α, ναί, είναι γαρ παιδί, είπε ο γέρο Δικ με προσποιητή άφελεια. Είθε κι' έπαθε ή μάγνα του ως να τ' άναστήσει. Αλλά μόλις πήρε άπάνω του, έγινε τόσο κι' άλλο τόσο.

Ο ξένος γύρισε άλλοθ το κεφάλι, σά να τον ένόχλοσε ή φλυαρία του γέρου και φάνηκε βυθισμένος σε σκέψεις.

— Τζόε, είπε ο βαρκάρης. Έχε το νοθ σου στην εξαδέλφη σου, ξεσκεπάστηκε. Θά κρούσει κι' ή μάγνα της θά χαλάσει τον κόσμο.

Κοίταζε με νόημα το Τζόε, κι' ο μικρός κατάλαθε άμέσως και βιάστηκε να σκεπάσει το πρόσωπο του παιδιού.

Έφτασαν στη γέφυρα του Λονδίνου. Ο ξένος βγήκε και έφυγε αφού πλήρωσε πολύ γενναιόδωρα. Αυθ φορές άκόμη γύρισε και κοίταζε πίσω του, και τέλος έφυγε βιαστικός.

— Ένα ρόδινο μαγουλάκι και μιά χρυσή μπούκλα με κάνουν άνω κάτω! μουρμούρισε. Μα τι εδχή, ελο μπροστά μου θά τη βλέπω; Τυλιγμένη έβη στο πανωφόρι, όπως κι' ή άλλη. Άρα γε ο Τζέκιν έκανε όπως του είπα; Κι' ο σέρ Ρόνναλδ (αυτός ήταν φυσικά) χάθηκε μέσα στην πόλη. Οι άπαντήσεις του βαρκάρη του είχαν δώξει τις όθοφιες.

Ο Δικ από την άλλη μεριά τραβούσε γρήγορα κουπί κι' απομακρυνόταν από την όχθη.

— Παππού! έκαμε ο Τζόε σιγανά και το αγαθό του πρόσωπο φανέρωνε τρόπο ποιος είν' αυτός; Γιατί του είπες πώς ή Βιολέτα είναι τριών χρόνων και πώς τώρα αρχίζει να μιλεί;

— Γιατί με σκότισε κι' αυτές να με ρωτά το και τό! άπάντησε ο βαρκάρης. Έτσι να λες και σύ, όταν σε ρωτά κανένας περίεργος. Κάτι είχε στο νοθ του αυτός. Από καλοσύνη δε ρω-

τούσε, ή φάτσα του δεν έδειχνε πώς άγαπάει τα μικρά. Εδουχώς που κοιμόταν ή μικρή, άλλωθς...

— Μα λές, παππού, να είναι αυτός ο κακός άνθρωπος;

— Δεν ξέρω, γυιέ μου. Μα λογαριάζεις, καμιά φορά, τι βγάξει ή τύχη; Δεν τον είδες πώς άλαφιάστηκε μόλις την αντίκρουσε; Καλύτερα να μην περνούμ' επιβάτας, όταν την έχουμε μαζί μας. Άμα το μάθει ή κυρά-Τζέννη θά στενοχωρηθή.

— Παππού, να μη της το πούμε, γιατί δε θά μάς την ξαναδώσει.

— Δεν είναι σωστό να της το κρούσουμε, παιδί μου. Πρέπει να τά ξέρει όλα όσα μάς τυχαίνουν, αφού μάς εμπιστεύεται το κορίτσι.

— Τι άσχημάνθρωπος! μουρμούρισε θυμωμένος ο Τζέε! Δίκιο έχει που τον φοβάται ή Βιολέττα. Είναι σά δαίμονας!

Η Τζέννη συγχίστηκε πάρα πολύ, όταν τά έμαθε όλ' αυτά. Έβαλε και της τά είπαν πολλές φορές με όλες τις λεπτομέρειες.

— Σίγουρα που ήταν αυτός! είπε. Τι καλά που δεν ζύπνησε! Θά τον έδλεπε, θάκοθε το αίμα της και θά προδινόταν!.. Το καυμένο μου! Μα πρέπει λοιπόν να την κρατάμε κλεισμένη μέσα;

— Κράτα τη κάμποσε μερες, είπε ο βαρκάρης, κι' ύστερα βλέπουμε. Άν τον μυρισθώ να με τριγυρνά, έννοια σου και θά τον συγυρίσω εγώ.

Έμειναν λοιπόν σύμφωνοι να μη βγει κάμποσο καιρό ή Βιολέττα από τον Πύργο, αλλά δεν της είπαν το λόγο, γιατί ή μικρή είχε αρχίσει να λησμονεί τον έχθρό της και δεν ήταν φρόνιμο να την κάνουν να τον ξαναθυμηθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'
Οι γιορτές στον Τάμεση.

Ο σέρ Ρόνναλδ δεν μπορούσε να διώξει από το νοθ του αυτό το κοριτσάκι που είδε στον Τάμεση και που έμοιαζε τόσο πολύ της Νταίζης. Κάτι σαν ένστικτο του έλεγε, ότι δεν είχε γελαστεί κι' ή ιδέα ότι ο Τζέκιν δεν έκαμε όπως τον είχε διατάξει, του άναθε θυμό.

Η παρουσία της Νταίζης στην Άγγλια ήταν κίνδυνος γι' αυτόν. Όπως την είδε αυτός, μπορούσαν να την ίδούν κι' άλλοι και τότε ελο τά σχέδιά του καταιώνωνταν.

Γιατί τώρα δεν είχε μόνο στο νοθ του την ιδέα της έκδίκησης. Είχε κι' άλλους σκοπούς.

Εδούθς μόλις έμαθε ότι ή λαίδη Διάνα είχε πρελλαθεί, έτρεξε στο Χουάιτ Γκέιτ, και κε, με προσποιητή θλίψη,

κουβάλησε ελους τους μεγάλους γιαιτρούς του Λονδίνου να την ίδούν. Έστερα έπεισε τους όπηρέτες, ότι ή λαίδη Διάνα δεν έπρεπε να μένει σ' έναν μεταφερθεί στον Πύργο του λόρδου Έρλιγκτον, στο Λόκ-Δέβεν της Σκωτίας. Ο άέρας των βουνών θά την ώφελούσε και θά της ξαναφέρνε το λογικό.

Είχε πάρει πάλι τον προταχτικό τόνο του κι' οι όπηρέτες δεν τόλησαν ν' αντιμαλήσουν. Κάμποσοι άκολούθησαν την κυρία τους και μ' αυτούς κι' ή Μπέττη, που είχε γιατρευθεί από τά έγκαύματα, αλλά ήταν πάντα άπαρηγόρητη για τις συμφορές που είχαν έρθει από την άπροσεξία της.

Όλα έρχόνταν εύνοικά για τά σχέ-

«Και το παιδί τι τέκαμες;» (Σελ. 141, στ. β')

«Ο Τζέκιν είν' έτοιμη την άπάντησή του:»

— Ταξιδέψαμε πολύ καλά, είπε. Το παιδί έμεινε στην καμπίνα μου σ' ελο το ταξίδι και κανείς δεν το πήρε μυρωδιά. Στην αρχή τσίριζε, αλλά του είπα πώς το πήγαίνα στο μπαμπά του και σόπασε. Στο ξεμπαρκάριαμα, το τύλιξα στο πανωφόρι μου και δεν το είδε πάλι κανείς. Έστερα, ένα βράδυ, καθώς μου είχατε πεί, τάφισα άποκοιμισμένο στην γωνία ενός δρόμου, και τάλλο πρωτ που πέρασα δεν το είδα πουθενά!

— Όχι δε, «καθώς σου είχα πεί!» φώναξε ζωνρά ο σέρ Ρόνναλδ. Έγώ θαρρούσα πώς θά τόδινες σε κανέναν Χριστιανό, όχι πώς θά το παραιτούσε στους δρόμους! Έγώ σου είπα να μην το σκοτώσεις! Κι' όταν αφήνεις ένα παιδί σ' αυτή την ηλικία μεσ' στο δρόμο είναι σά να το σκοτώσεις. Όρατα τά κατάφερες!

Η βάνουση άφήρησή του Τζέκιν τον θυμόνε. Άστε χωρίς έγκλήμη, δε μπορούσε να βγει το παιδί αυτό από το δρόμο του;

— Έγώ έλεγα πώς έκανα καλά, άπάντησε ο Τζέκιν. Ήταν κοντά σε μιά εκκλησιά. Σίγουρα κάποιος θά την περιμάζεψε. Η άφεντιά σας μου είπατε να μη το βασανίσω, αλλά να το κάμω να γίνει άφαντό. Να μη μπορώ να το βρω ούτε εγώ ο ίδιος. Έτσι έκαμα κι' εγώ; ούτε το βασάνισα, κι' ούτε θά το ξαναϊδοθμε πιά ποτέ...

— Κι' είσαι άίγουρος γι' αυτό;

— Είμαι. Αλλά, να με συμπαθ ή άφεντιά σας, και για τί πράμμα μπορεί να ναι κανείς άίγουρος σ' αυτή την πλάση;

— Να ξέρεις λοιπόν ότι είχα ένα περίεργο συναπάντημα τις προάλλες, είπε ο σέρ Ρόνναλδ, καρφώνοντας το βλέμμα του στα μάτια του Τζέκιν. Είχα μπει σε μιά βάρκα, που την οδηγούσε ένας γέρος βαρκάρης μ' άσπρα γένια κι' ένα παιδί. Λοιπόν άπάνω στο μπάγκο ήταν έν' άλλο παιδί, τυλιγμένο σ' ένα ρούχο. Ένα παιδάκι ξανθό, άπαράλλαχτα μ' αυτό που σου εμπιστεύθηκα. Στην αρχή ήμουν βέβαιος πώς ήταν το ίδιο... αλλά ύστερα σκέφθηκα πώς δε μπορεί να έκαμες του κεφαλιού σου... Έτσι;

Και τον κοίταζε άδυστηρά και όποπτα. Μα ο Τζέκιν δεν έχασε το θάρρος του, εσο κι' αν ήταν άπροσδόκητη ή επίθεση.

— Η άφεντιά σας βέβαια έκαμε λάθος, είπε. Θάπρεπε δηλαδή να φαντασθώ πώς τόπαιδί... το περιμάζεψε στην Άμερικη κανένας και...

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

θεατά και θα γράφω γι' αυτή την κερκτική») *Αντιγόνη* (ναί, να της γράψω) κυριαν πές την, δάν πειράζει) *Δεσφίη* *Ακρίτιαν* (φουσκά, για κάθε φορά έχω έτοιμώς) *Δοσφάβροντο* (βλαμα την κατανομή των φεωδωνύμων σύμφωνα με τη σημειωσή σου) *Δοσφροσεφί* *Όλυμπιονίκην* (στη διάθεσή σου δρ. 3. τετράδιο στη Ν. τ. Γ. έπειτα) *Αντιδία*, *Ακαδημαϊκόν Πολίτην*, *Γκιώνην* κτλ. κτλ. *Προσκοπάκι*, *Μελαχρινήν* του *Σκέτιν*, *Σωτήριον* και *Στρατήν Παπαστρατή* (έπειτα).
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 19 Μαΐου απαντήσω στο άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ 23ου Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δεικνύει μέχρι 24 Μαΐου

247. Δεξιόγραφος
Ένα σύμφωνο άν κολλήσης Σ' έναν κάτοικο Εβρώσιου, Στή Γαλλία θ' αντιφύσης Μέγαν ποταμό κι άραιο.
Ανάλοισια

248. Στοιχειόγραφος
Από νήσο στο Αίγαίο,
Αν της ούβου το μεσαίο,
Χωρίς να το καταλάβης,
Πολλή δόναμη θα λάβης.
Κοσμοχαλάστρα

249. Μεταγραμματισμός
Δόγια σοφά, καθό σοφός
Μεγάλος, θ' αρδαμίο,
Έάν δέν με πειράξης,
Μά λόγια χωρίς νόημα
Σκό βρόντο θα στοιγγιλιάω,
Κεφαλί έν μου άλλαξης.
Κέρη των Αθηνών

250. Δίνυμα
Με σκοινί με δένει
Τό παιδι σφιγτά
Κι' όσα έγω τραβάω
Τάχει χωριστά.
Μά όταν μετανοιώνει
Τόχατες γι' αυτό
Και μ' έλευθερώνει.
—Μάθρο μου γραφτό,—
Νά σταθώ στο πόδι
'Η δόλια δέν μπορώ
Κι' άδεια άρχινάω
Τόν τραλό χορό.
Μεγάλη Έλλάς

251. Ταύ
+++++ = Μοσού
+ = Βασιλεύς τ. Κο
+ = Τιτάν (ρίθου
+ = Ίδρυτής πόλεως
+ = Άρσενια
+ = Ζωγράφος
+ = Κένταυρος
Οί σταύροι καθάτως Γοργών.
Περσμορφόνητη

252. Επigramm
I
T A M Γ A
I Π P
T
N A Π Σ O
A I P
K
Ζητείται η άνάγνωσις.
Ακαδημαϊκός Περίτης

253. Κρυπτογραφικόν
1234 = Σοφός
2318 = Μεγαλόνησος
3234 = Όρηκός ήρας
431134 = Άγιος
Βάρης του Κινάρη

254. Ποικίλη Ακροστιχίς μετ' Έλλειποσυμφώνου
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητι μύμων λέξων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξης, σχηματίζουν Έλλειποσύμφωνον γνομικόν τύπου.
* * * * *

του όποιου ζητείται η λύσις:
1, Προφήτης· 2, Σύζυγος πατριάρχου της Γραφής· 3, Άρχαίος ποιητής· 4, Άρχαίος θεός· 5, Κυνικός φιλόσοφος· 6, Βαλκανική πρωτεύουσα· 7, Μούσα.
Μέλισσα

255. Γρίφος
Νόσι/μή άλλό/νόσι
Μπεζη

Διά τούς Γαλλομαθείς
256. Anagramme
1.—Ce fut un grand Athenien, Homme d'état et de bien.
2.—C'est intercepter, surpasser, Annihiler, même effacer.
Σίφων

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. *Δοκήσ.* του φύλ. 2
12. Άνδρομάχη (Άνδρο[ς], μάχη.)—13. Θράκη-ράκη.—14. Πύργος-πύργος.—15. Όταν μετρέ κανείς τό στοιχεία των.—16

Σ	Υ	Γ	Α	Σ	
Ι	Ρ	Ι	Α	Ι	
Μ	Υ	Μ	Ι	Τ	
Ω	Λ	Ν	Ω	Σ	
Ν	Α	Ο	Ν	Ω	Σ

17. ΣΑΟΥΑ (άλλος, ούλος, ύαλος, λύσσα.)—18. Σε γνωρίζω άπό τήν κόψη. (Η άνάγνωσις καθέτως εκ δεξιών, εκ των κάτω και εκ των άνω εναλλάξ.)—19. Καλημέρα, Γιάννη, κοκιά σέβρω. Πρίν πεινάσουν μαγειρεύουν των φρονίμων τό παιδιά.—20. 12+7+3+5+3=30.—21. 35. 1, Καναδάς· 2, Παναμάς· 3, Παλαμάς· 4, Άδανα (ή Άβάνα)· 5, Άβραάμ.—26. Τά καθήματα καθήματα. (Γά, Πάθη, μ' α κά, καθήματα.)—27. Bonjour père Situation; comment va votre santé? (votre=voire sans t).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής *Α' Περιόδου* (1879—1893) έπάρχουν έκδοθέντας 24 τόμοις έπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστέλλόμενος δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής *Β' Περιόδου* (1894—1927) ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 34 έν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου πρόσθετά εις τός άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δραχ. 5 ό άρραφος και δρ. 15 ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν δρ. 28 ειτε άρραφος ειτε ραμμένος.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 175 Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισήλθε εις τό 50όν έτος της.

Όσοι έκράτησαν τό σταλέντα πέντε πρόχα φύλλα του Δεκεμβρίου, θεωρούνται συνδρομηταί και παρακαλούνται νάναγεώσουν τό ταχυέρον τήν λήξασαν συνδρομήν των.
Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τμήμα) Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις, με παχός δε στοιχεία άπλά 70 και με κεφαλαία δρ. 4.
Ό χωριστός στίχος δρ. 3.
'Η προκληρωμή είναι άπαραίτητη.
[ΚΗ'—312]
Κ ελευθεόσπερε, έχοις άρετή. 'Ι-δού (οι Άνακτοσόφρας, Άντονώβρας δέν είναι Νικολάουλος—Διάπλασις). Άνακτοσόφρας, Άντονώβρας
[ΚΗ'—313]

Ό Έλλην για ένα πολέμ, ένα έχει δυο-ρέ του. ΛΕΥΤΕΡΙΑ φωνάζει από τό είνα τό ΙΒΡΟ του ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥ-ΘΕΡΙΑΣ του πρέσι ό θρίαμβος. Είναι τό ίδανικότερον φεωδώνυμον.
ΜΟΥΣΑΚΗ ΓΡΕΚΑΣ
[ΚΗ'—314]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΓΝΩΣΤΩΝ
Πρόεδρος: Ένδοξος Ζουλιώτης, Άντιπρόεδρος: Δάφνης Στέφανος, Ταμίας: Όδυσσεύς Άνδρόβρας, Γραμματέας: Έλληνική Φουστάνελλα, Συμβουλοι: Ρήγας Φεραίος, Μικρός Ήρώς.
ΤΜΗΜΑΤΑ
Εσπαδίοματός: Μικρός Ήρώς, Λύσειων: Όδυσσεύς Άνδρόβρας, Πνευματικών Άσπισιων: Ρήγας Φεραίος.
[ΚΗ'—315]

ΒΟΛΕΤΙΚΗ ΤΡΕΦΟΠΕΡΑ ΤΜΗΜΑ ΑΝΗΘΥΦΙΣΜΑΤΟΣ
Υποπρίμοι τό φεωδώνυμο 'Ηλαγγίνητη, Άγνή Ψυχούλα, Τό Κρίνω, Νέρισις, Μέγανό Βασιλέπουλο.
'Η τό Διοφύσις ΖΩΣΕΦΙΝΑ
Άμικραλλίς, Τόνη Μενάχη, Παπατιέλα, Άλση Πικρέ, Σπύρος, Νικο-Αϊτάνα, έρχεθε στό Σέλιγό μας.
[ΚΗ'—316]

ΜΑΣΤΕΣ
Α νέεσθη Εδούγια = Ν. Βαρούχα, Σαμιοτοπούλα = Ίγγλέσι, Μσοζι, Καριού-φάτι τού 21—Βερούσι, Φαλασίνη—Καριού-φάτι, Ταυρομάχος = Αύσκωρος. ('Έπειτα συνεχέται).
[ΚΗ'—317]

Α νταλλάσσομε κάρτες και τετραδάκια με έίο τό Διαπλασίομοιο. Δίσις: Μαρίας Κατζ Κόνου, ύδος Κων/τινου Παλιολόγου, Ηράκλειον Κρήτης.
Ήλιόλουστη, Ταξιδιακή Κόμα
[ΚΗ'—318]

Α νδραυαία, Δίσις μου μέσον Διαπλάσεως. Νά περιμένο μιά ψήρα, παιδιά.
Νέρισις
[ΚΗ'—319]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Α λαφροσπάρτη = Κάθη Θεοδοσίου Τρελοκρίτου = Όδεια Τσαπουλάκη, Πούλα = Κίτας, 'Ηλιοστάλαχτης = Εύσηνη Γαλανού, Μπόμ! ... πεί ή Βολιότικη Πάρε! ... Έπει, για να τρέμει τός Νεφέληγρετάς ... Άποκαλόφειον ΕΡΪΣ
'Ώσορηξτε τόν (ΚΗ'—203) διαγωνισμό!.. Διεύθυντες (ΚΗ'—37).
[ΚΗ'—320]

Η φιλοσοφία άλληλογραφεί με μεγάλα Διαπλασίομοια. Στείτε: Μ. Φαλαγγ, Λορέαδου 37-Β, Άθήνας.
[ΚΗ'—321]

Σ τήν άγοστή μας Γλυκερίλητη έ-χόμεθα χρόνια πολλά.
Μυρβέλουστη, Βίτο

[ΚΗ'—322]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΦΑΙΩΝ» ΗΡΑΚΛΕΩΝ
Πρόεδρος: ΤΙΤΙΚΑ
Άντιπρόεδρος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΜΝΗΣ
Γραμματέας: ΔΖΕΛΜΑ
Ταμίας: ΓΑΒΡΙΑΕΛ
Τ Μ Η Μ Α Τ Α

Άποκαλόφειον: ΙΑΒΕΡΦΗ, Διαγωνισιάν: ΦΑΝΤΙΝΑ, Άντιπροσοσιάν: ΘΕΝΑΡΑΙΕΦΟΙ, Ξεπαθώματός: ΕΠΟΝΙΗ, Άπροφήςματός: ΕΝΖΟΑΡΡΑΙ, **ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ**
Άθηνών: ΛΑΒΑΡΩΝ ΤΟΥ 21, Βόλου: ΙΠΠΟΤΗΣ ΝΥΣ ΤΡΕΜΑΝΚΕ, Ζητούνται: Άντιπρόσωποι από παντ Δίσις: Ν. Τασούρι 29, Ηράκλειον Κρήτης
[ΚΗ'—323]

Χιονισμένο Πήλιο, Έλας, Κόρμη, Άχτις, Νινόν, πρό καιρού σός έστειλ τετραδάκια και περιμένομον άπάντη Δίσις: Καλλόδρομου 24, Άθήνα, **Άττική Αθήη, Τσούκκα**
[ΚΗ'—324]

Γλυκερίλητη, δέξου στη γιορτούλα ένα μουσικέται μουρμέντες έχής ή τήν: **Περσμορφόνητη**
[ΚΗ'—325]

Σ άλλογε Άνθέν, δέχοματε. Δίσις: **ΓΕΝΟΘΕΦΑ, ΓΑΜΤΟΝ**
[ΚΗ'—326]

Προκηρσόσ διαγωνισιόμον κερτά συγγραφέων. Σομμετέχθ 1 έπ προσημία όμήνων. Δίσις: 'Ιωάννη Μάρκου, χαρτοπώλην διά Φύλαθον, Αθήνας. **ΦΙΛΑΝΘΡ**
[ΚΗ'—327]

Α γυπτία Βασιλέσση, έπάρθη ή χαριστό δια τός έχής. Μά ποιά έσο Μένεισ στην Άλεξάνδρεια ή στο Κέτρον Δαρνεστέφης Όλυμπιονίκης
[ΚΗ'—328]

ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
οργής: ΑΙΠΡΟ ΚΑΡΘΟΥΡΑ
Α Ήσραχόλις, ΤΡΕΚΑ ΓΥΡΕΥΕ, Γραμματέας: ΠΑΠΑΤΡΕΧΑΣ, **Τ Μ Η Μ Α Τ Α**

Άνακτοσόφρας: Πολυλόγος, Δικωσιάν: Αύσθόματός, Άντιπροσοσιάν: Παράξενος Παθάρτος, Άπροφήςματός: Μπακαλόφειτος, Ξεπαθώματός: Ζητούνται: Άντιπρόσωποι, Δίσις: Κελλίγαν, Σπετόν 25, Άθήνα.
[ΚΗ'—329]

Α λία μας, Άνογνωστοπούλου, χρόνια πολλά στη γιορτούλα σου. **Γλυκερίλητη, Μυρβέλουστη**
[ΚΗ'—330]

Σ τήν (ΚΗ'—211) έλαβα από έλους τό δέκατόν δετ ροβόσαν μεγάλ ή Νόρη, έστειλα, εύχαριστό. 'Ινώθι, Άνερωτή τός Βόνους, Πριγκίπισσής Σελήνης, Ρεπανόκι, Νιέβη (ή Κρινα έψηφισ), Αίγυπτία Βασιλέσση. Νά περιμένο κ' από σός.
Τραλό Φοιτητά, Πόστ-Ρεσάν, ΑΘΗΝΑΙ
[ΚΗ'—331]

Ε ίσραχόμη εις τόν Διαπλασίομοιο χαριστό έλους και έλες. Άνταλλά τετραδάκια με έλους-εξ μέσον Διαπλάσεως.
ΠΕΤΑΧΤΟΜ
[ΚΗ'—332]

Κ αλός Ολιανός=Άντώνιος Μάτεας, **Φλογός**
[ΚΗ'—333]

Μ πούμμ! Όσοφος Παλάτας=ή Μπακινάλο, Σερδανάπλος = Δία Αούσα! **ΑΘΗΝΑΙ**
[ΚΗ'—334]

Δ ήλιος: Άρμηδής=Α. Άποσιάν, Άγλωτός=Ν. Κάλας, Σούδανός=Κουλομουτλής, Δοξομένο Στρατιώτης=Γ. Π. Κουτρούδης. **Κ. Παπαδάτος**
[ΚΗ'—335]

Α λει Σομμοπέυλε, στην έορτή σου είσιμα χρόνια πολλά κ' εύχαρισμένα. **ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ**
[ΚΗ'—336]

Ε νδούο Σούλ, Κινέζακι, Αίγυπτιακή ή κη, Σίφων, σός γνωρίζω. Άνταλλά με τετραδάκια μέσον Διαπλάσεως.
Σουλτάνα

Ξεπαθώμετε για τό Δοδενασέλιδο!